

Arrest

nr. 219 916 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. LUZEYEMO
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. MIR-BAZ *loco* advocaat N. LUZEYEMO en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 24 december 2015 om internationale bescherming. Op 20 november 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. R. M. (...), bent een Afghaanse 32-jarige sjjiitische moslim van Hazara origine. U bent afkomstig uit het dorp Ahin van het district Qarabagh gelegen in de provincie Ghazni waar u ononderbroken van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan woonde. Dari is uw moedertaal. U bent gehuwd en heeft een minderjarige zoon die bij uw echtgenote in Afghanistan woont.

Eén jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verdween uw vader ineens toen hij 's nachts de landbouwvelden ging irrigeren. Hij kwam niet meer terug en u hebt sindsdien geen nieuws meer van hem.

Later, ongeveer twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan kwam u op een dag enkele taliban-leden tegen op een heuvel waar u het vee liet grazen. Ze gaven u een snelkookpan met daarin een bom. Ze plaatsten een kabel op uw lichaam die verbonden was aan een knop in uw handpalm. U moest met deze pot naar de checkpost van de politie gaan die vijfhonderd meter verderop lag en moest zeggen dat u eten meebracht voor de politieagenten. Op dat moment moest u op de knop duwen en de bom laten ontploffen. U mocht het onderweg niet laten vallen. Anders zou u zelf gedood worden door de taliban. Onder dwang ging u naar de checkpost. De politieagenten fouilleerden u waarbij ze meteen de bom vonden en u aanhielden. U bleef tien dagen in detentie. In die tijd moest u voor de agenten koken, poetsen en bovendien werd u door hen geslagen. Uw verklaring dat u de mislukte aanslag onder dwang deed, hielp niet. De tiende dag ging u op een nacht naar de waterput om water te halen voor de afwas. Daar besliste u om te ontsnappen. U begon te lopen. De politieagenten merkten dit op en losten enkele schoten naar u maar toch kon u ontsnappen. U wandelde tot de ochtend tussen de velden en kwam uiteindelijk aan de geasfalteerde weg. Vandaar nam u een auto naar de stad Ghazni waar uw oom woont. Na twee à drie dagen bij uw oom te hebben gelogeed verliet u op 11 oktober 2015 het land. Via onder meer Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Duitsland kwam u op 12 december 2015 in België aan waar u op 24 december 2015 asiel aanvraag. Bij terugkeer vreest u zowel de taliban als de Afghaanse overheid.

Ter staving van uw asielrelaas legt u geen document neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS gehoorverslag p. 2, 11, 14, 15) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u essentiële informatie achterhield van het CGVS door uw eerdere aanwezigheid en asielaanvraag in Griekenland te verzwijgen. Op basis van uw vingerafdrukken werd immers vastgesteld dat u al op 14 september 2012 in Griekenland was en daar asiel aanvraag. Uw vingerafdrukken genomen door de asielautoriteiten in België stemmen immers overeen met de vingerafdrukken die u gaf in Griekenland op 24 november 2015, dus net voor uw aankomst in België, en bovendien ook nog met uw vingerafdrukken genomen in 2012 in Griekenland (Zie Hit Eurodac in het administratief dossier). U werd tijdens uw asielprocedure in België op verschillende momenten gevraagd of u al eerder in Europa was of eventueel in een ander land asiel aanvraag. Zo werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 25 januari 2016 gevraagd naar een overzicht van uw verblijfplaatsen in de voorbije jaren. U gaf uw adres van uw dorp Ahin gelegen in de provincie Ghazni als uw enige adres (Verklaring DVZ, vraag 10). Verder werd u door dezelfde instantie gevraagd of u reeds een asielaanvraag had ingediend in een ander land, hetgeen u ook ontkende (Verklaring DVZ, vraag 22). In hetzelfde interview verklaarde u ook dat u pas in oktober 2015 Afghanistan verliet. Onderweg zou u maar twee dagen in Griekenland hebben gelogeed (Verklaring DVZ, vraag 31). Op het CGVS werd u bij

aanvang van het gehoor gevraagd om de waarheid te vertellen. Er werd ook aan toegevoegd dat een lang verblijf in een ander land niet per se negatief hoefde te zijn voor uw asielaanvraag maar dat het belangrijk was om het mee te delen (CGVS p. 2). Verder in hetzelfde gehoor werd u specifiek gevraagd of dit uw eerste keer was in Europa, hetgeen u bevestigde. U zou ook nergens anders asiel aangevraagd hebben voor uw komst naar België. Zelfs toen u geconfronteerd werd met de Eurodac-gegevens, bleef u volhouden dat u niet in Europa was in 2012. U werd ook gerustgesteld dat, indien u een uitleg zou geven over uw eerdere asielaanvraag in Griekenland, dit geen negatieve invloed hoefde te hebben op uw huidige beschermingsvraag in België. U ontkende echter, zelfs toen u de Eurodac-resultaten met uw eigen ogen zag, dat u in 2012 in Griekenland was (CGVS p. 14-15). U werd ook herinnerd aan uw plicht om de waarheid te vertellen. U verkoos echter om verder geen antwoorden te geven. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen geeft u geen zicht op waar u in de jaren voor uw komst naar België verbleef en in welke hoedanigheid. Geen zicht bieden op uw reële verblijfssituatie impliceert tevens dat de door u aangehaalde bedreigingsfeiten, die zich in uw regio net voor uw vertrek in oktober 2015 zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat of mogelijk al toepassing heeft gemaakt van deze optie, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

De bovenstaande vaststelling, namelijk dat u al in 2012 in Griekenland was en daar asiel aanvraagde, wijst al aan dat uw bewering al uw leven in het dorp Ahin te hebben gewoond niet klopt. De vraag stelt zich dan ook of u na asiel te hebben aangevraagd in Griekenland al dan niet terug naar Afghanistan ging, naar waar in Afghanistan u eventueel terugkeerde, of dat u naar een ander land trok. Uw verklaringen afgelegd op het CGVS schiepen geen duidelijkheid in deze kwestie. Zo maakte u geenszins aannemelijk dat u recent voor uw beweerde vertrekdatum in het district Qarabagh in de provincie Ghazni woonde. U kon immers niet aantonen voldoende kennis te hebben van de belangrijke machtsfiguren in uw regio noch was u in staat om een specifiek incident te beschrijven die plaatsvond in uw regio in de periode voor uw vertrek.

U gevraagd om de veiligheidssituatie voor uw vertrek in uw regio te beschrijven, verklaarde u dat het slecht was, overal moorden en ontvoeringen. U gaf het voorbeeld van de moord op ene Hamid die u persoonlijk kende. U liet ook vallen dat een ambtenaar vermoord zou zijn in uw regio. Deze incidenten zouden echter na uw vertrek uit uw regio voorgevallen zijn (CGVS p. 10). Hiermee kan u redelijkerwijs uw verblijf voor uw vertrek niet bewijzen. Hierna werd u specifiek gevraagd om enkele recente incidenten te noemen die voor uw vertrek plaatsvonden. Hierop gaf u nog eens een voorbeeld van een incident dat na uw vertrek zou hebben plaatsgevonden. Vervolgens werd u weerom gevraagd om een incident te beschrijven dat voor uw vertrek voorkwam. U verwees louter naar de algemene situatie en verklaarde vaagweg dat daar veel moorden gepleegd werden. Vervolgens werd u gevraagd om één specifiek incident te beschrijven waarop u antwoordde u dat u het ineens vergeten was wegens stress. U werd nogmaals aangestuurd om één specifiek incident te kiezen en dit proberen te beschrijven. Er kwamen in uw regio immers veel incidenten en moorden voor, verklaarde u. Hierop kon u ook geen antwoord geven (CGVS p. 10). Om uw geheugen te activeren werd u specifiek gevraagd of er een ontvoering of een gijzeling plaatsvond in uw regio. Hierop antwoordde u aan dat er veel mensen gegijzeld werden in Zabul, een provincie in Afghanistan. Zo gaf u voorbeelden van andere regio's en deelde u mee dat er betogingen georganiseerd werden in Kabul. Gevraagd verder of er een gelijkaardig incident plaatsvond in uw eigen regio, antwoordde u dat er ongeveer een jaar voor uw vertrek een auto gebombardeerd werd in uw regio. In de auto zaten er volgens u allemaal Hazara-burgers uit uw dorp, in totaal veertien mensen, en ook nog de provinciale gouverneur van Bamiyan genaamd Habiba. Hun auto zou ergens in Ghazni vanop afstand tot ontploffing gebracht zijn en ze zouden allemaal omgekomen zijn (CGVS p. 11). Objectieve informatie spreekt uw verklaring echter tegen. Zo leeft Habiba [Sorabi] nog, de voormalige provinciale gouverneur van Bamiyan. Er werd ook nergens melding gemaakt van een gelijkaardige aanslag op haar (landeninformatie nr. 1). In tegenstelling tot dit incident werden in maart 2015 wel tien Hazara-burgers tegengehouden en urenlang vastgehouden in uw district Qarabagh door de Taliban (landeninformatie nr. 2). U, die beweerde in die periode daar gewoond te hebben en wist dat er ontvoeringen en moorden op Hazara voorkwamen, zou van dit incident ook moeten gehoord hebben. U bleek hiervan echter niet op de hoogte.

Naast uw gebrekkige kennis van de incidenten in uw regio werd ook opgemerkt dat u niet eens basiskennis had van de verschillende machtsfiguren uit uw regio waarnaar gevraagd werd.

Vooreerst werd opgemerkt dat u geen enkele talibanleider uit uw regio kon noemen. Gevraagd hiernaar verklaarde u dat uw regio vol was met talibanleden. Het hoofd ervan zou Qari zijn. Gevraagd naar welke Qari, Qari is immers een religieuze titel dat de talibanleden vaak gebruiken en strikt genomen dus geen naam, kon u geen naam noemen (CGVS p. 10). Het is niet realistisch dat u dertig jaar lang in Qarabagh woonde en zelfs niet één naam van de vele talibanleden actief in uw regio kan noemen. Dergelijke kennis behoort nochtans tot uw onmiddellijke leefwereld. U woonde immers in een regio met talibanaanwezigheid waar ook volgens mediaberichten vaak gevechten plaatsvonden tussen de overheidstroepen en de taliban.

Verder werd u gevraagd naar informatie over de chefs van uw district. U gaf mee dat Rauf de laatste districtchef was bij uw vertrek en dit al voor lange tijd, hetgeen niet klopt. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt was er in Qarabagh geen districtchef met de naam Rauf. Verder deelde u mee dat vóór Rauf, Mohubullah Palwak en Mohammad Hassan Faizi de districtscheefs zijn geweest. Deze informatie komt evenmin volledig overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Volgens deze informatie was de districtschef bij uw vertrek Fazel Rahman Nazarwal. Voor hem zou Hassan Faizi de chieft geweest zijn. Mohammad Hanif Sidiqi was voor hem district chieft in 2011-2012. Geen van deze drie namen noemde u op als ex-districtchefs. Mohubullah, die u wel noemde, was pas daarvoor in 2011-2012 de district chieft van Qarabagh. Overigens wist u over Mohubullah niets. Hoewel u verkeerdelijk aangaf dat Faizi vóór Mohubullah de district chieft was, wist u wel dat Faizi recent voor uw vermeende vertrek in 2015 vermoord werd (CGVS p. 8-9). Echter weegt louter deze kennis niet op tegen de vastgestelde lacunes in uw kennis. U, die beweerde naar het districtshuis te zijn geweest en met de verantwoordelijken daar te hebben gepraat met betrekking tot de verdwijning van uw vader, zou deze namen met gemak moeten kunnen aangeven (CGVS p. 12-13) (landeninformatie nr. 3). Dit gegeven maakt bijgevolg niet enkel uw verblijf van die genoemde periode in uw regio ongeloofwaardig maar doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verdwijning van uw vader, die zoals verder in deze beslissing wordt voorgesteld, zeer onaannemelijk werd bevonden.

Dezelfde verwarring en beperkte kennis toonde u verder toen u gevraagd werd naar de gouverneurs van uw provincie voor uw vertrek uit Afghanistan. U antwoordde correct dat de laatste gouverneur Mosa Khan Akbarzade was. U kon ook nog correct weergeven dat hij een Pashtoun was en dat hij lang aan de macht was. Gevraagd naar zijn voorganger, noemde u Haji Alaya. Voor Haji Alaya zouden Asadullah Khalid en Osman Osmai gouverneurs zijn geweest (CGVS p. 8). Deze informatie komt echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo was Osman Osmani de voorganger van de laatste provinciale gouverneur van Ghazni. Shir Kostu vulde deze functie kort voor hem. Faizullah Faizan was eerder al gouverneur in 2007-2008 en verving Mirajuddin Patan die in 2005-2006 de gouverneur was. Zowel Shir Kostu als Faizullah Faizan en Mirajuddin Patan noemde u niet op als gouverneurs van Ghazni. U deelde mee dat Haji Alaya de voorganger was van de laatste gouverneur. Met deze naam werd geen gouverneur gevonden in Ghazni in de beschikbare objectieve informatie. Haji Shir Ibrahim Alam, dus niet Haji Alaya, was de gouverneur van uw provincie in 2005-2006. Hij verving Asadullah Khalid die tussen 2001 en 2005 deze functie bekleedde. Dat u de volgorde van de gouverneurs helemaal verwarde, enkelen daarvan niet eens kende en de naam van Haji Alam uitsprak als Haji Alaya wijst op de oppervlakkige en mogelijk ingestudeerde aard van uw kennis. Indien u deze namen uit ervaring noemde, zou u de volgorde daarvan niet gewisseld hebben of de naam van uw gouverneur niet verkeerd hebben uitgesproken. U zou zijn naam immers al vaker gehoord hebben (zie landeninformatie nr. 4).

Gevraagd tot slot naar het hoofd van de politie bij uw vertrek in uw district, antwoordde u "Ismail". Hij zou ondertussen al vermoord zijn. Nasir die voor hem deze functie bekleedde zou ook vermoord zijn na uw vertrek. Momenteel zou Sayed Ahmad aan het hoofd zitten van de districtspolitie (CGVS p. 11). Deze informatie komt geenszins overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Volgens deze informatie was Mohammad Azam in 2014 het hoofd van de politie in Qarabagh. Momenteel zou deze rol door Lotfullah Kamran vervuld worden die dan ook recent bij een aanslag gewond is geraakt (landeninformatie nr. 3 en 5).

Gelet op de bovenstaande elementen, namelijk uw beperkte kennis van de machtsfiguren in uw regio en uw weinig tot onbestaande kennis van incidenten daar, samen met de Eurodac-resultaten waarbij duidelijk werd dat u in 2012 al in Griekenland was waar u asiel aanvraag (iets wat u overigens volledig ontkende), maakt u niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België onafgebroken in uw regio woonde. Louter uw kennis van enkele omliggende dorpen is bijgevolg niet voldoende om uw vermeende verblijf van dertig jaar in uw regio aan te tonen.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 12 oktober 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U bleef echter volhouden dat u tot aan uw vertrek in Ghazni woonde, een regio waar niet iedereen naartoe kan reizen (CGVS p. 11). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Hoewel bijkomend daar uw verblijf van de voorbije jaren in uw regio bedrieglijk bleek te zijn, dient toch te worden toegevoegd dat het CGVS geen geloof hecht aan de door u aangehaalde bedreigingsfeiten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de verdwijning van uw vader dermate vaag zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Toen u gevraagd werd om de redenen van uw vertrek uit Afghanistan zo gedetailleerd mogelijk weer te geven hebt u zijn verdwijning niet eens vermeld (CGVS p. 12). Hierna werd u specifiek gevraagd om te vertellen hoe uw vader verdween. U antwoordde kortaf dat hij 's nachts verdween toen hij naar de velden ging om ze te

irrigeren. Gezien de weinige informatie die u aanreikte, werd u nogmaals gevraagd om in detail te beschrijven hoe hij precies verdween en hoe u dat ontdekte. Hierop verwees u zoals u vaak deed tijdens heel uw gehoor naar de algemene situatie. Als iemand zou verdwijnen in Afghanistan, zouden de familieleden de volgende ochtend hier en daar kijken en op deze manier opmerken dat die persoon verdwenen is. Gevraagd hoe u dat zelf ontdekte, antwoordde u dat u er verder niets over wist. Gevraagd naar het eerste wat u deed na het ontdekken van de verdwijning van uw vader, antwoordde u dat jullie naar de checkpost en vervolgens naar het districtshuis gingen. Gevraagd hoe u zijn verdwijning aangaf in het districtshuis legde u opnieuw summiere verklaringen neer. U zou naar daar gegaan zijn en gezegd hebben dat u van Ahin kwam en dat uw vader een gewone burger was die verdween. Gevraagd met wie u precies sprak kon u geen concreet antwoord geven. Gevraagd of u verder nog iets deed om uw vader te vinden antwoordde u negatief (CGVS p. 12-13). Met dergelijke vage, summiere en niet-doorleefde verklaringen kan u het CGVS geenszins overtuigen van de verdwijning van uw vader. Overigens is het ook niet aannemelijk dat uw vrouw en uw moeder sinds uw vertrek uit Afghanistan alleen zouden wonen, zonder mannelijke voogd. Deze verklaringen komen niet overeen met de positie van de vrouw in Afghanistan, vooral op het platteland van Afghanistan. Zo komt het zelden voor dat vrouwen alleen wonen zonder een mannelijk familielid. Gelet ook op uw vage verklaringen omtrent de verdwijning van uw vader doet dit vermoeden dat uw vader nog leeft en bij met uw vrouw en moeder woont. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen over de verdwijning van uw vader blijkt niet dat er enige band is met een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U zegt zelf immers niet te weten of uw vader iets met de taliban te maken had of niet (CGVS p. 13).

Verder kan het CGVS evenmin geloof hechten aan uw problemen met de taliban waardoor u besloot het land te verlaten. De geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban wordt ernstig ondermijnd door een aantal onaannemelijkheden.

U, een gewone schaapsherder, zou op klaarlichte dag enkele talibanleden tegengekomen zijn die u een bom in een snelkookpan gaven en de opdracht om deze te doen ontploffen, aan de hand van de kabels en knop in uw handpalm aan de checkpost van de Afgaanse politie. U kon hierover geenszins uitvoerige verklaringen afleggen. U bleef telkens de bovenstaande summiere feitenopsomming herhalen zonder details. Verder is het verre van realistisch dat de taliban een dergelijke belangrijke opdracht, namelijk het plegen van een zelfmoordaanslag, aan een gewone voorbijganger zouden toewijzen. U was geen lid van de taliban. U had nooit voordien een confrontatie met de taliban. Daarenboven bent u van Hazara-origine. Dus is het louter op basis van uw uiterlijk al duidelijk dat u geen Pashtoun bent. Hazara's in Afghanistan zijn dan een minderheid die vroeger vervolgd werden door de taliban en die nog steeds de kant van de overheid kiezen en in het algemeen geen sympathie hebben met de taliban gezien de voorgeschiedenis. Hazara's zijn bovendien, net als u, meestal sjiïet in tegenstelling tot de vele talibanleden die soenniet en overwegend van Pashtoun-origine zijn. Dat de taliban u zouden kiezen om deze opdracht uit te voeren is in casu weinig logisch. Objectieve informatie over de rekruteringsmechanismen van de taliban toont bovendien ook aan dat de taliban redelijk nauwkeurig aan de slag gaan in het rekruteren van mensen voor militaire opdrachten, en zeker voor zelfmoordaanslagen waarbij de plegers van dergelijke aanslagen vaak langdurige trainingen en indoctrinatie ondergaan (landeninformatie nr. 6). In deze context is het geenszins aannemelijk dat ze u ineens deze opdracht zouden toevertrouwen. Immers nemen ze hierdoor zelf ook een enorm risico. Immers konden ze niet zeker zijn dat u werkelijk de aanslag zou uitvoeren, ook al werd u dan door hen bedreigd. U gevraagd waarom u gekozen werd voor een dergelijke opdracht had u zelf ook geen zinvol antwoord (CGVS p. 13).

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent uw confrontatie met de taliban, kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de politie die eruit volgden. Ook uw verklaringen hieromtrent werden getypeerd door vaagheden. U werd geslagen door de politie. U moest voor hen koken en poetsen. U zou toch na tien dagen zijn kunnen ontsnappen. Specifiek gevraagd om uw ontsnapping in detail te beschrijven, slaagde u er niet in om verdere informatie te geven. U bleef herhalen dat u aan de waterput begon weg te lopen. Ze zouden u beschoten hebben maar u kon toch verder lopen tot de ochtend (CGVS p. 14). Gevraagd naar de namen van de andere gevangenen kon u geen enkele naam noemen, al wist u dat er meerdere waren. Gevraagd naar de bewakers antwoordde u vaagweg dat ze van allerlei etnische groepen waren; Oezbeken, Hazara, Tadzjiken en Pashtouns (CGVS p. 14). Gelet op uw vage verklaringen, uw algemeen lage geloofwaardigheid en uw eerdere bedrieglijke verklaringen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw problemen.

Ten slotte werd ook opgemerkt dat u geen interesse had om te weten hoe uw problemen verder zouden zijn verlopen na uw vertrek, hetgeen niet overeenkomt met uw verklaarde vrees. U zou regelmatig

contact hebben met uw moeder en uw vrouw. Gevraagd wat jullie aan elkaar vertelden, antwoordde u dat ze u telkens vroegen of u papieren kreeg en dat ze het daar moeilijk hebben. Gevraagd specifiek of ze u iets vertelden over de problemen die u had voor uw vertrek, antwoordde u ontwijkend dat ze daar niet gelukkig zijn. Dezelfde vraag een tweede keer gesteld, verwees u naar de algemene situatie door te zeggen dat er veel maffia is in Afghanistan, hetgeen geen antwoord is op de vraag (CGVS p. 6).

Gelet op de bovenstaande elementen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw asielmotieven. U legde ook geen enkel document neer om de bovenstaande appreciatie inzake uw asielaanvraag door het CGVS te wijzigen.

U komt bij gevolg niet in aanmerking voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus, of de status van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling, De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 24 december 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door zowel de Taliban als de Afghaanse overheid.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is laaggeschoold en getraumatiseerd door wat zijn gezin in het land van herkomst meegemaakt heeft.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat deze niet in staat is om voor zichzelf te zorgen.

Dat dit middel gegrond is.

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering junto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweester neemt verzoeker ten onrechte kwalijk omdat hij niet de waarheid verteld heeft over zijn verblijf in Griekenland.

Verzoeker heeft spijt dat hij niet tijdens het gehoor toegegeven dat hij in 2012 in Griekenland aanwezig was.

Verzoeker ontvluchtte toen zijn land van herkomst omwille van de onveilige situatie in zijn regio.

Het leven was zeer hard in Griekenland en verzoeker had toen geen geld om verder te reizen.

Verzoeker koos voor vrijwillige terugkeer via IOM naar Afghanistan. Verzoekers raadsman zal proberen om contact op te nemen met IOM met de vraag of ze dit kunnen bevestigen.

Verweester stelt dat verzoeker gerustgesteld werd dat zijn verblijf in een ander land niet per se negatief hoefde te zijn.

De laatste maanden heeft verweester deze zint aan meerdere asielzoekers gezegd. Maar wanneer ze de waarheid vertelden kregen ze een negatieve beslissing omdat ze de asiel instantie niet in het begin in vertrouwen genomen hadden.

Verzoeker meent dat zijn vingerafdruk in Griekenland ervoor gezorgd heeft dat verweerder zijn dossier niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft.

Verweester stelt dat verzoeker niet voldoende kennis heeft over de belangrijke personen in zijn regio.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van de volgende redenen:

Ten eerste heeft verzoeker wel deze vragen beantwoord. Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 8 van het gehoorverslag waarin hij niet alleen de naam van de gouverneur kende maar ook wat mensen over hem dachten. Dat hij corrupt was en van Pashtounse origine.

Wie de vorige gouverneurs waren en welke incidenten ze meegemaakt hadden. Verweester stelt dat deze informatie deels correct en deels incorrect zijn.

Dit is juist een bewijs dat verzoeker niets ingestudeerd heeft. Verzoeker vertelt dingen zoals zijn geheugens ze opgevangen heeft.

Idem dito met de districtchefs: Verzoeker wist wie de huidige districtschef was en wie was zijn voorganger. (pagina 8)

Verweerster stelt dat deze informatie deels correct zijn. Verzoeker meent dat hij laaggeschoold is en dat nergens deze informatie opgeslagen heeft om later aan iemand door te vertellen.

Verzoeker zegt wat zijn geheugen opgepakt heeft.

Verzoeker wist wie Hassan Faizi was en dat hij vermoord was. (pagina 9)

Wat betreft de veiligheidsincidenten wenst verzoeker te verwijzen naar pagina 10 van het gehoorverslag waarin het volgende gezegd heeft:

Recent was Ismail, de commandant van Achin checkpost werd vermoord

Wanneer,

Tweede maande na mijn vertrek

(...)

14 mensen van Ahin gingen naar een rouw naar Jelatu. Er is een plaats Saraw. Hun voertuig werd gebombardeerd. (pagina 14 van het gehoorverslag)

Verder op pagina 15 van het gehoorverslag:

Qayyum, een soldaat, jangalak, zoon van Naser khan werd ook vermoord.

Hoe kan hij dit details weten mocht hij daar recent niet gewoond hebben?

Verzoeker kende zeer goed zijn directe omgeving. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar pagina 4 van het verzoekschrift.

Verzoeker wenst ook te verwijzen naar pagina 6 van het gehoorverslag over zijn gezinssamenstelling en de plaatsen waar ze wonen. Verzoeker kon zeer goed deze plaatsen situeren tov zijn eigen dorp.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar pagina 9 en 10 van het gehoor verslag waarin hij op een zeer gedetailleerde wijze zijn kennis over zijn directe omgeving bewezen heeft.

Ten tweede is verzoeker laaggeschoold dat blijkt uit zijn eigen verklaringen op pagina 14 maar ook uit de vaststellingen van de tolk:

Ik kan hem niet volgen. Hij sprint van de hak op het dak.

Verzoekers meent dat er geen beweging vrijheid is voor hem in Afghanistan. Verzoeker mag zich niet verplaatsen naar andere districten omdat ze overal Hazar's tegenhouden en onthoofden.

Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de landeninformatie:

.10.2017 - Asia Foundation

Afghanistan

Report on the security situation (civil war; political conflict; transnational terrorism; separatism; communal and ideological conflicts; electoral violence; other topics) [ID 348457]

civilians and injuring over 400 people.⁴¹ Almost all civilian casualties were from the Shia Hazara community. The ISKP claimed responsibility for most of the attacks against Shias, particularly ethnic Hazaras. The group has carried out lethal attacks on religious minorities that have strongholds in Syria and Iraq.⁴² The government has recognized inciting ethnic strife as a crime. Many believe ... support, against Abdullah Abdullah, who was associated with the Tajik and Hazara groups. Such ethnic rivalries had not featured prominently during the campaign, but emerged after the runoff. Electoral violence rose as ethnic and tribal groups became more clearly identified with particular camps.²³ Allegations of systemic fraud, including illegal transportation of unused ballots, and conflicts ... Afghanistan has faced growing ethnic and sectarian tensions in recent years, which have contributed to the ongoing conflict and violence. The country has 14 different ethnic groups recognized in the 2004 constitution: Pashtun, Tajik, Hazara, Uzbek, Baloch, Turkmen, Nuristani, Pamiri, Arab, Gujar, Brahui, Qizilbash, Aimaq, and Pashai.³⁸ Over 99 percent of the population is Muslim, Sunni Muslims

<https://asiafoundation.org/wp-content/uploads/2017/10/Afghanistan-StateofConflictandViolence.pdf>

05.10.2017 - Amnesty International

Afghanistan

Report on forced returns despite precarious security situation (case examples; developments regarding security and human rights; situation of Afghan asylum seekers in Europe; measures by European countries to facilitate returns to Afghanistan) [ID 347382]

family had attacked him when he had tried to move back to Afghanistan 10 years previously, and showed researchers over a dozen deep scars across his legs, arms and torso. His Hazara ethnicity adds another level of vulnerability. The UN Refugee Agency, UNHCR, has recognised that converts from Islam, Christians, people involved in blood feuds, and Hazara people are all at risk of persecution ... people were killed in a series of attacks that UNAMA says constitute violations of international humanitarian law and may amount to war crimes. According to UNAMA: "Much of the area surrounding the district administrative centre has been under control of Anti-Government Elements for more than one year. Mirza Olang village is predominantly inhabited by ethnic Hazara, of whom the majority are Shi ... minorities in that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance.⁷³ Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements.⁷⁴

https://www.ecoi.net/file_upload/1226_1507186005_asa1168662017english.pdf

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker

Ze geen rekening gehouden de verklaringen van verzoeker die juist waren.

Ze geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde documenten uit Afghanistan

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet:

Verzoeker is afkomstig uit een provincie waar sprake is van willekeurig geweld. Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking

van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij afkomstig is uit het dorp Ahin in het district Qarabagh van de provincie Ghazni (Afghanistan) en dat hij daar vervolging vreest door zowel de Taliban als de Afghaanse overheid.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij (A) niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België onafgebroken in zijn regio woonde daar (i) hij essentiële informatie achterhield door zijn eerdere aanwezigheid en asielaanvraag in Griekenland te verzwijgen, (ii) zijn kennis van de incidenten in zijn regio gebrekkig is en (iii) hij niet eens basiskennis had van de verschillende machtsfiguren in zijn regio, en omdat (B) er eveneens geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde bedreigingsfeiten, nu (i) zijn verklaringen met betrekking tot de verdwijning van zijn vader dermate vaag zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, (ii) het ook niet aannemelijk is dat zijn vrouw en zijn moeder sinds zijn vertrek uit Afghanistan alleen zouden wonen, zonder mannelijke voogd, (iii) hij geen uitvoerige verklaringen kon afleggen over zijn ontmoeting met leden van de Taliban, (iv) het verre van realistisch is dat de Taliban een belangrijke opdracht als het plegen van een zelfmoordaanslag aan een gewone voorbijganger zou toewijzen, (v) zijn verklaringen over zijn problemen met de politie getypeerd werden door vaagheden en (vi) hij geen interesse had om te weten hoe zijn problemen verder zouden zijn verlopen na zijn vertrek.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Te dezen blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat verzoeker niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn recente verblijf voor zijn komst naar België.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen stukken heeft bijgebracht die zijn herkomst uit het dorp Ahin in het district Qarabagh van de provincie Ghazni kunnen aantonen of ervan een begin van bewijs kunnen vormen. Bijgevolg komt het aan verzoeker toe om zijn werkelijke streek van herkomst aannemelijk te maken op basis van zijn verklaringen. Verzoeker is hier evenwel niet in geslaagd.

Zo stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) essentiële informatie achterhield door zijn eerdere aanwezigheid en verzoek om internationale bescherming in Griekenland te verzwijgen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Op basis van uw vingerafdrukken werd immers vastgesteld dat u al op 14 september 2012 in Griekenland was en daar asiel aanvroeg. Uw vingerafdrukken genomen door de asielautoriteiten in België stemmen immers overeen met de vingerafdrukken die u gaf in Griekenland op 24 november 2015, dus net voor uw aankomst in België, en bovendien ook nog met uw vingerafdrukken genomen in 2012 in Griekenland (Zie Hit Eurodac in het administratief dossier). U werd tijdens uw asielpcedure in België op verschillende momenten gevraagd of u al eerder in Europa was of eventueel in een ander land asiel aanvroeg. Zo werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 25 januari 2016 gevraagd naar een overzicht van uw verblijfplaatsen in de voorbije jaren. U gaf uw adres van uw dorp Ahin gelegen in de provincie Ghazni als uw enige adres (Verklaring DVZ, vraag 10). Verder werd u door dezelfde instantie gevraagd of u reeds een asielaanvraag had ingediend in een ander land, hetgeen u ook ontkende (Verklaring DVZ, vraag 22). In hetzelfde interview verklaarde u ook dat u pas in oktober 2015 Afghanistan verliet. Onderweg zou u maar twee dagen in Griekenland hebben gelogeerd (Verklaring DVZ, vraag 31). Op het CGVS werd u bij aanvang van het gehoor gevraagd om de waarheid te vertellen. Er werd ook aan toegevoegd dat een lang verblijf in een ander land niet per se negatief hoefde te zijn voor uw asielaanvraag maar dat het belangrijk was om het mee te delen (CGVS p. 2). Verder in hetzelfde gehoor werd u specifiek gevraagd of dit uw eerste keer was in Europa, hetgeen u bevestigde. U zou ook nergens anders asiel aangevraagd hebben voor uw komst naar

België. Zelfs toen u geconfronteerd werd met de Eurodac-gegevens, bleef u volhouden dat u niet in Europa was in 2012. U werd ook gerustgesteld dat, indien u een uitleg zou geven over uw eerdere asielaanvraag in Griekenland, dit geen negatieve invloed hoefde te hebben op uw huidige beschermingsvraag in België. U ontkende echter, zelfs toen u de Eurodac-resultaten met uw eigen ogen zag, dat u in 2012 in Griekenland was (CGVS p. 14-15). U werd ook herinnerd aan uw plicht om de waarheid te vertellen. U verkoos echter om verder geen antwoorden te geven.”

Ook de Raad is van oordeel dat verzoeker, door bewust zijn verblijf en verzoek om internationale bescherming in Griekenland te verzwijgen, geen zicht biedt op waar hij in de jaren voor zijn komst naar België verbleef en in welke hoedanigheid. Dat verzoeker hier thans spijt van beweert te hebben, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker nog voorhoudt via IOM (“*International Organization for Migration*”) te zijn teruggekeerd naar Afghanistan omdat het leven in Griekenland hard was en hij geen geld had om verder te reizen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook blijkt uit de vaststelling dat verzoeker in 2012 in Griekenland was en er om internationale bescherming vroeg dat verzoekers bewering dat hij zijn hele leven in het dorp Ahin gewoond heeft onjuist is, wat meteen ook verzoekers algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aantast. Verzoekers bewering te zijn teruggekeerd naar Afghanistan wordt bovendien tevens ondermijnd door de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij niet in staat was om een specifiek incident te beschrijven dat in zijn regio plaatsvond in de periode voor zijn beweerde vertrek in oktober 2015 en dat hij niet kon aantonen voldoende kennis te hebben van de belangrijke machtsfiguren in zijn regio. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt omstandig toegelicht:

“U gevraagd om de veiligheidssituatie voor uw vertrek in uw regio te beschrijven, verklaarde u dat het slecht was, overal moorden en ontvoeringen. U gaf het voorbeeld van de moord op ene Hamid die u persoonlijk kende. U liet ook vallen dat een ambtenaar vermoord zou zijn in uw regio. Deze incidenten zouden echter na uw vertrek uit uw regio voorgevallen zijn (CGVS p. 10). Hiermee kan u redelijkerwijs uw verblijf voor uw vertrek niet bewijzen. Hierna werd u specifiek gevraagd om enkele recente incidenten te noemen die voor uw vertrek plaatsvonden. Hierop gaf u nog eens een voorbeeld van een incident dat na uw vertrek zou hebben plaatsgevonden. Vervolgens werd u weerom gevraagd om een incident te beschrijven dat voor uw vertrek voorkwam. U verwees louter naar de algemene situatie en verklaarde vaagweg dat daar veel moorden gepleegd werden. Vervolgens werd u gevraagd om één specifiek incident te beschrijven waarop u antwoordde u dat u het ineens vergeten was wegens stress. U werd nogmaals aangestuurd om één specifiek incident te kiezen en dit proberen te beschrijven. Er kwamen in uw regio immers veel incidenten en moorden voor, verklaarde u. Hierop kon u ook geen antwoord geven (CGVS p. 10). Om uw geheugen te activeren werd u specifiek gevraagd of er een ontvoering of een gijzeling plaatsvond in uw regio. Hierop antwoordde u aan dat er veel mensen gegijzeld werden in Zabul, een provincie in Afghanistan. Zo gaf u voorbeelden van andere regio’s en deelde u mee dat er betogingen georganiseerd werden in Kabul. Gevraagd verder of er een gelijkaardig incident plaatsvond in uw eigen regio, antwoordde u dat er ongeveer een jaar voor uw vertrek een auto gebombardeerd werd in uw regio. In de auto zaten er volgens u allemaal Hazara-burgers uit uw dorp, in totaal veertien mensen, en ook nog de provinciale gouverneur van Bamiyan genaamd Habiba. Hun auto zou ergens in Ghazni vanop afstand tot ontploffing gebracht zijn en ze zouden allemaal omgekomen zijn (CGVS p. 11). Objectieve informatie spreekt uw verklaring echter tegen. Zo leeft Habiba [Sorabi] nog, de voormalige provinciale gouverneur van Bamiyan. Er werd ook nergens melding gemaakt van een gelijkaardige aanslag op haar (landeninformatie nr. 1). In tegenstelling tot dit incident werden in maart 2015 wel tien Hazara-burgers tegengehouden en urenlang vastgehouden in uw district Qarabagh door de taliban (landeninformatie nr. 2). U, die beweerde in die periode daar gewoond te hebben en wist dat er ontvoeringen en moorden op Hazara voorkwamen, zou van dit incident ook moeten gehoord hebben. U bleek hiervan echter niet op de hoogte.

Naast uw gebrekkige kennis van de incidenten in uw regio werd ook opgemerkt dat u niet eens basiskennis had van de verschillende machtsfiguren uit uw regio waarnaar gevraagd werd.

Vooreerst werd opgemerkt dat u geen enkele talibanleider uit uw regio kon noemen. Gevraagd hiernaar verklaarde u dat uw regio vol was met talibanleden. Het hoofd ervan zou Qari zijn. Gevraagd naar welke Qari, Qari is immers een religieuze titel dat de talibanleden vaak gebruiken en strikt genomen dus geen naam, kon u geen naam noemen (CGVS p. 10). Het is niet realistisch dat u dertig jaar lang in Qarabagh woonde en zelfs niet één naam van de vele talibanleden actief in uw regio kan noemen. Dergelijke kennis behoort nochtans tot uw onmiddellijke leefwereld. U woonde immers in een regio met talibanaanwezigheid waar ook volgens mediaberichten vaak gevechten plaatsvonden tussen de overheidstroepen en de taliban.

Verder werd u gevraagd naar informatie over de chefs van uw district. U gaf mee dat Rauf de laatste districtchef was bij uw vertrek en dit al voor lange tijd, hetgeen niet klopt. Volgens de informatie

waarover het CGVS beschikt was er in Qarabagh geen districtchef met de naam Rauf. Verder deelde u mee dat vóór Rauf, Mohubullah Palwak en Mohammad Hassan Faizi de districtscheefs zijn geweest. Deze informatie komt evenmin volledig overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Volgens deze informatie was de districtschef bij uw vertrek Fazel Rahman Nazarwal. Voor hem zou Hassan Faizi de chieft geweest zijn. Mohammad Hanif Sidiqi was voor hem district chieft in 2011-2012. Geen van deze drie namen noemde u op als ex-districtcheefs. Mohubullah, die u wel noemde, was pas daarvoor in 2011-2012 de district chieft van Qarabagh. Overigens wist u over Mohubullah niets. Hoewel u verkeerdelijk aangaf dat Faizi vóór Mohubullah de district chieft was, wist u wel dat Faizi recent voor uw vermeende vertrek in 2015 vermoord werd (CGVS p. 8-9). Echter weegt louter deze kennis niet op tegen de vastgestelde lacunes in uw kennis. U, die beweerde naar het districtshuis te zijn geweest en met de verantwoordelijken daar te hebben gepraat met betrekking tot de verdwijning van uw vader, zou deze namen met gemak moeten kunnen aangeven (CGVS p. 12-13) (landeninformatie nr. 3). Dit gegeven maakt bijgevolg niet enkel uw verblijf van die genoemde periode in uw regio ongeloofwaardig maar doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verdwijning van uw vader, die zoals verder in deze beslissing wordt voorgesteld, zeer onaannemelijk werd bevonden.

Dezelfde verwarring en beperkte kennis toonde u verder toen u gevraagd werd naar de gouverneurs van uw provincie voor uw vertrek uit Afghanistan. U antwoordde correct dat de laatste gouverneur Mosa Khan Akbarzade was. U kon ook nog correct weergeven dat hij een Pashtoun was en dat hij lang aan de macht was. Gevraagd naar zijn voorganger, noemde u Haji Alaya. Voor Haji Alaya zouden Asadullah Khalid en Osman Osmai gouverneurs zijn geweest (CGVS p. 8). Deze informatie komt echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo was Osman Osmani de voorganger van de laatste provinciale gouverneur van Ghazni. Shir Kosti vulde deze functie kort voor hem. Faizullah Faizan was eerder al gouverneur in 2007-2008 en verving Mirajuddin Patan die in 2005-2006 de gouverneur was. Zowel Shir Kosti als Faizullah Faizan en Mirajuddin Patan noemde u niet op als gouverneurs van Ghazni. U deelde mee dat Haji Alaya de voorganger was van de laatste gouverneur. Met deze naam werd geen gouverneur gevonden in Ghazni in de beschikbare objectieve informatie. Haji Shir Ibrahim Alam, dus niet Haji Alaya, was de gouverneur van uw provincie in 2005-2006. Hij verving Asadullah Khalid die tussen 2001 en 2005 deze functie bekleedde. Dat u de volgorde van de gouverneurs helemaal verwarde, enkelen daarvan niet eens kende en de naam van Haji Alam uitsprak als Haji Alaya wijst op de oppervlakkige en mogelijk ingestudeerde aard van uw kennis. Indien u deze namen uit ervaring noemde, zou u de volgorde daarvan niet gewisseld hebben of de naam van uw gouverneur niet verkeerd hebben uitgesproken. U zou zijn naam immers al vaker gehoord hebben (zie landeninformatie nr. 4).

Gevraagd tot slot naar het hoofd van de politie bij uw vertrek in uw district, antwoordde u "Ismail". Hij zou ondertussen al vermoord zijn. Nasir die voor hem deze functie bekleedde zou ook vermoord zijn na uw vertrek. Momenteel zou Sayed Ahmad aan het hoofd zitten van de districtspolitie (CGVS p. 11). Deze informatie komt geenszins overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Volgens deze informatie was Mohammad Azam in 2014 het hoofd van de politie in Qarabagh. Momenteel zou deze rol door Lotfullah Kamran vervuld worden die dan ook recent bij een aanslag gewond is geraakt (landeninformatie nr. 3 en 5)."

Door in het verzoekschrift te stellen dat hij het niet eens is met de stelling in de bestreden beslissing dat hij onvoldoende kennis heeft over de belangrijke personen in zijn regio en te verwijzen naar zijn verklaringen over de gouverneur, de vorige gouverneurs, de huidige districtschef en zijn voorganger, Hassan Faizi, de moord op de commandant van Ahin, een soldaat en de zoon van Naser Khan, beperkt verzoeker zich louter tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel aan de hand van concrete elementen en argumenten de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoekers ongeschooldheid biedt evenmin een verschoning voor de voorgaande vaststellingen. Ook van een persoon die nooit enig onderwijs genoten heeft, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen over recente incidenten die zich in zijn voorgehouden regio van herkomst hebben voorgedaan en dat hij een basiskennis heeft van de verschillende machtsfiguren uit deze regio, temeer nu er in die regio sprake is van een gewapend conflict. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan recent in het district Qarabagh van de provincie Ghazni heeft verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen blijkt eens te meer uit de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de verdwijning van uw vader dermate vaag zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Toen u gevraagd werd om de redenen van uw vertrek uit Afghanistan zo gedetailleerd mogelijk weer te geven hebt u zijn verdwijning niet eens vermeld (CGVS p. 12). Hierna werd u specifiek gevraagd om te vertellen hoe uw vader verdween. U antwoordde kortaf dat hij 's nachts verdween toen hij naar de velden ging om ze te irrigeren. Gezien de weinige informatie die u aanreikte, werd u nogmaals gevraagd om in detail te beschrijven hoe hij precies verdween en hoe u dat ontdekte. Hierop verwees u zoals u vaak deed tijdens heel uw gehoor naar de algemene situatie. Als iemand zou verdwijnen in Afghanistan, zouden de familieleden de volgende ochtend hier en daar kijken en op deze manier opmerken dat die persoon verdwenen is. Gevraagd hoe u dat zelf ontdekte, antwoordde u dat u er verder niets over wist. Gevraagd naar het eerste wat u deed na het ontdekken van de verdwijning van uw vader, antwoordde u dat jullie naar de checkpost en vervolgens naar het districtshuis gingen. Gevraagd hoe u zijn verdwijning aangaf in het districtshuis legde u opnieuw summiere verklaringen neer. U zou naar daar gegaan zijn en gezegd hebben dat u van Ahin kwam en dat uw vader een gewone burger was die verdween. Gevraagd met wie u precies sprak kon u geen concreet antwoord geven. Gevraagd of u verder nog iets deed om uw vader te vinden antwoordde u negatief (CGVS p. 12-13). Met dergelijke vage, summiere en niet-doorleefde verklaringen kan u het CGVS geenszins overtuigen van de verdwijning van uw vader. Overigens is het ook niet aannemelijk dat uw vrouw en uw moeder sinds uw vertrek uit Afghanistan alleen zouden wonen, zonder mannelijke voogd. Deze verklaringen komen niet overeen met de positie van de vrouw in Afghanistan, vooral op het platteland van Afghanistan. Zo komt het zelden voor dat vrouwen alleen wonen zonder een mannelijk familielid. Gelet ook op uw vage verklaringen omtrent de verdwijning van uw vader doet dit vermoeden dat uw vader nog leeft en bij met uw vrouw en moeder woont. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen over de verdwijning van uw vader blijkt niet dat er enige band is met een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U zegt zelf immers niet te weten of uw vader iets met de taliban te maken had of niet (CGVS p. 13).

Verder kan het CGVS evenmin geloof hechten aan uw problemen met de taliban waardoor u besloot het land te verlaten. De geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban wordt ernstig ondermijnd door een aantal onaannemelijkheden.

U, een gewone schaapsherder, zou op klaarlichte dag enkele talibanleden tegengekomen zijn die u een bom in een snelkookpan gaven en de opdracht om deze te doen ontploffen, aan de hand van de kabels en knop in uw handpalm aan de checkpost van de Afgaanse politie. U kon hierover geenszins uitvoerige verklaringen afleggen. U bleef telkens de bovenstaande summiere feitenopsomming herhalen zonder details. Verder is het verre van realistisch dat de taliban een dergelijke belangrijke opdracht, namelijk het plegen van een zelfmoordaanslag, aan een gewone voorbijganger zouden toewijzen. U was geen lid van de taliban. U had nooit voordien een confrontatie met de taliban. Daarenboven bent u van Hazara-origine. Dus is het louter op basis van uw uiterlijk al duidelijk dat u geen Pashtoun bent. Hazara's in Afghanistan zijn dan een minderheid die vroeger vervolgd werden door de taliban en die nog steeds de kant van de overheid kiezen en in het algemeen geen sympathie hebben met de taliban gezien de voorgeschiedenis. Hazara's zijn bovendien, net als u, meestal sjiïet in tegenstelling tot de vele talibanleden die soenniet en overwegend van Pashtoun-origine zijn. Dat de taliban u zouden kiezen om deze opdracht uit te voeren is in casu weinig logisch. Objectieve informatie over de rekruteringsmechanismen van de taliban toont bovendien ook aan dat de taliban redelijk nauwkeurig aan de slag gaan in het rekruteren van mensen voor militaire opdrachten, en zeker voor zelfmoordaanslagen waarbij de plegers van dergelijke aanslagen vaak langdurige trainingen en indoctrinatie ondergaan (landeninformatie nr. 6). In deze context is het geenszins aannemelijk dat ze u ineens deze opdracht zouden toevertrouwen. Immers nemen ze hierdoor zelf ook een enorm risico. Immers konden ze niet zeker zijn dat u werkelijk de aanslag zou uitvoeren, ook al werd u dan door hen bedreigd. U gevraagd waarom u gekozen werd voor een dergelijke opdracht had u zelf ook geen zinvol antwoord (CGVS p. 13).

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent uw confrontatie met de taliban, kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de politie die eruit volgden. Ook uw verklaringen hieromtrent werden getypeerd door vaagheden. U werd geslagen door de politie. U moest voor hen koken en poetsen. U zou toch na tien dagen zijn kunnen ontsnappen. Specifiek gevraagd om uw ontsnapping in detail te beschrijven, slaagde u er niet in om verdere informatie te geven. U bleef herhalen dat u aan de waterput begon weg te lopen. Ze zouden u beschoten hebben maar u kon toch

verder lopen tot de ochtend (CGVS p. 14). Gevraagd naar de namen van de andere gevangenen kon u geen enkele naam noemen, al wist u dat er meerdere waren. Gevraagd naar de bewakers antwoordde u vaagweg dat ze van allerlei etnische groepen waren; Oezbeken, Hazara, Tadzjeken en Pashtouns (CGVS p. 14). Gelet op uw vage verklaringen, uw algemeen lage geloofwaardigheid en uw eerdere bedrieglijke verklaringen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw problemen.

Ten slotte werd ook opgemerkt dat u geen interesse had om te weten hoe uw problemen verder zouden zijn verlopen na uw vertrek, hetgeen niet overeenkomt met uw verklaarde vrees. U zou regelmatig contact hebben met uw moeder en uw vrouw. Gevraagd wat jullie aan elkaar vertelden, antwoordde u dat ze u telkens vroegen of u papieren kreeg en dat ze het daar moeilijk hebben. Gevraagd specifiek of ze u iets vertelden over de problemen die u had voor uw vertrek, antwoordde u ontwijkend dat ze daar niet gelukkig zijn. Dezelfde vraag een tweede keer gesteld, verwees u naar de algemene situatie door te zeggen dat er veel maffia is in Afghanistan, hetgeen geen antwoord is op de vraag (CGVS p. 6)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker er ten slotte nog op wijst dat er voor hem in Afghanistan geen bewegingsvrijheid is "omdat ze overal Hazar's tegenhouden en onthoofden" en hierbij verwijst naar landeninformatie van Asia Foundation en Amnesty International, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan zijn Hazara origine. De loutere verwijzing dienaangaande naar en het citeren van artikelen van Asia Foundation en Amnesty International toont geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken of bij het CGVS enige vrees kenbaar heeft gemaakt om te worden tegengehouden of onthoofd omwille van zijn Hazara origine, zodat hij de commissaris-generaal niet ernstig kan verwijten hierover niet op deftige wijze gemotiveerd te hebben of hiermee geen rekening te hebben gehouden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt recent afkomstig te zijn uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, dat overigens onlosmakelijk met zijn recente herkomst uit deze regio verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Ahin in het district Qarabagh van de provincie Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN